

Nr. 9166/2068/III-5/2014

20 iunie 2014

CONCLUZII

formulate de procuror în cauzele nr.17/1/2014/HP/P și nr.18/1/2014/HP/P ale Înaltei Curți de Casație și Justiție având ca obiect rezolvarea de principiu a chestiunii de drept vizând aplicarea art.22 alin.4 lit.b din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal cu referire la art.129 alin.2 lit.b din Codul penal, faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014

Prin încheierea din 15 aprilie 2014 pronunțată în dosarul nr.1686/4/2014, și prin încheierea din 15 aprilie 2014 pronunțată în dosarul nr.2496/P/2014, Tribunalul București – Secția I penală a adresat Înaltei Curți de Casație și Justiție solicitarea de a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prevederile art. 22 alin.4 lit.b din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal cu referire la art.129 alin.2 lit.b din Codul penal pot fi interpretate în sensul că sunt aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014”.

În opinia instanței care sesizează voința legiuitorului ar trebui interpretată în sensul că pedeapsa rezultantă aplicată printr-o hotărâre rămasă definitivă mai înainte de data de 1 februarie 2014, pentru o pluralitate de infracțiuni, comise parte în timpul minorității și parte după majorat, nu trebuie fracționată, în

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

sensul înlocuirii pedepselor componente aplicate pentru infracțiuni comise în timpul minorității cu măsura educativă a internării într-un centru de reeducare și al executării restului de pedeapsă în regim privativ de libertate, ci trebuie considerată ca un tot unitar și indivizibil, în care pedepsele nu mai pot fi disociate. Din economia dispozițiilor art.22 din Legea nr.187/2012 cu referire la art.129 alin.2 lit.b din Codul penal, s-a apreciat că rezultă aplicabilitatea normei tranzitorii speciale exclusiv cauzelor aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a noului Cod penal, neexistând norme tranzitorii cu privire la situațiile în care în cadrul unei pedepse rezultante stabilite printr-o hotărâre definitivă se regăsesc și pedepse aplicate pentru infracțiuni comise în timpul minorității. Singura normă juridică reglementată cu privire la situația specială a infractorilor minori condamnați definitiv la data intrării în vigoare a noului Cod penal, este cea prevăzută de art.21 din Legea nr.187/2012, care însă nu acoperă și situația unei pluralități alcătuite din pedepse aplicate pentru infracțiuni comise înainte și după majorat.

Urmare analizei de admisibilitate a sesizării efectuată în temeiul art.475 din Codul de procedură penală, a rezultat că instanța care sesizează este Tribunalul București, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care a constatat, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de lămurirea căreia depinde soluționarea pe fond a cauzei, cu privire la care nu s-a statuat printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare

Sesizarea este însă inadmisibilă, la momentul investirii Înaltei Curți de Casație și Justiție fiind deja înregistrată din data de 6 martie 2014 o sesizare cu același obiect, care a format obiectul dosarului nr.4/1/2014/HP/P, soluționat prin decizia nr.4 din 12 mai 2014.

Astfel, prin decizia anterior menționată a fost admisă sesizarea Curții de Apel București – Secția I penală, statuându-se cu caracter obligatoriu în sensul că **„prevederile art. 22 alin.4 lit.b din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal cu referire la art.129 alin.2 lit.b din Codul penal nu sunt aplicabile faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014”**.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Potrivit art.475 din Codul de procedură penală, pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile vizând dezlegarea unor chestiuni de drept, se impune, printre altele, ca întrebarea să nu fi format obiectul unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a respectivei probleme de drept, condiție neîndeplinită în cauză.

*

Pentru aceste motive, în temeiul art.475 – 477 din Codul de procedură penală, vă solicităm să respingeți ca inadmisibilă sesizarea prin care Tribunalul București – Secția I penală a solicitat dezlegarea chestiunii de drept vizând:

„Dacă prevederile art. 22 alin.4 lit.b din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal cu referire la art.129 alin.2 lit.b din Codul penal pot fi interpretate în sensul că sunt aplicabile și în cazul faptelor definitiv judecate la data de 1 februarie 2014”.

**PROCUROR GENERAL,
TIBERIU-MIHAIL NIȚU**